Dosarul nr. 5r-502/25 (nr. PIGD 4-25165747-28-5r-27112025)

HOTĂRÂRE
În numele Legii

16 iunie 2026 mun. Edineț

Judecătoria Edineț, sediul Central
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Toma Alexandru
Grefier Cobileanschi Iuliana

în lipsa contestatarului Lunca Ion, care a solicitat examinarea cauzei în lipsă, și a agentului constatator Guțu Corneliu, citat în mod legal,

examinând în ședință de judecată publică contestația depusă de Lunca Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 și deciziei de sancționare a agentului constatator Inspectoratul Național de Securitate Publică din 06 noiembrie 2025,

a constatat:

La 06 noiembrie 2025 de către SS al DP „Nord" a INSP al IGP, Guțu Corneliu, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874, prin care ultimul a reținut că la 06 noiembrie 2025, aproximativ la ora 09:05, în *****, pe traseul M5, contestatarul Lunca Ion a condus mijlocul de transport și anume automobilul de marca/model „*****" cu nr./î *****, cu viteza de 77 km/h, fapta fiind încadrată în prevederile art. 236 alin. (2) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de amendă în mărime de 18 unități convenționale, ceea ce constituie 900 lei, și aplicarea a 4 puncte de penalizare.

Procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 a fost adus la cunoștință contravenientului Lunca Ion prin eliberarea unei copii a acestuia, iar la data de 17 noiembrie 2025, contravenientul a depus la Inspectoratul Național de Securitate Publică contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 și deciziei de sancționare a agentului constatator Inspectoratul Național de Securitate Publică din aceeași dată, care a fost expediată spre examinare Judecătoriei Edineț, sediul Central, la data de 27 noiembrie 2025.

În motivarea contestației Lunca Ion a menționat că, nu este de acord cu procesul-verbal, deoarece a fost întocmit cu încălcarea normelor procedurale, iar dreptul său la apărare și la soluționarea echitabilă a cauzei a fost limitat prin refuzul de a beneficia de mecanismul prevăzut de art. 451^5 Cod contravențional.

Indică că, la data de 06 noiembrie 2025, ora 09:05, se deplasa pe traseul M5 Frontiera cu Ucraina - Criva – Chișinău – Tiraspol - frontiera cu Ucraina (E584), conducând autoturismul în direcția municipiului Chişinău. Pe parcursul deplasării, a fost stopat de agentul constatator Guțu Corneliu, angajat al Inspectoratului Național de Securitate Publică, SP „Nord”, care i-a comunicat că, potrivit dispozitivului metrologic „Radar", se deplasa cu viteza de 77 km/h, depăşind limita legală de 50 km/h, fapt prin care a comis contravenția prevăzută la art. 236 alin. (2) din Codul contravențional - depăşirea limitei de viteză stabilite pentru sectorul respectiv de drum.

Ca urmare, agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, seria şi nr. MAI06 875874 (5135 2389 9282 2103), prin care a fost adoptată decizia de sancționare cu amendă în mărime de 900 lei (18 unități convenționale) și aplicarea sancțiunii complementare de 4 puncte de penalizare.

Menționează că, nu a fost de acord cu procesul-verbal întocmit, motiv pentru care a consemnat acest fapt în punctul 11 al procesului-verbal, arătând că agentul constatator a refuzat încheierea unui acord de colaborare, deşi a solicitat acest lucru în temeiul art. 451^5 din Codul contravențional, care prevede posibilitatea încheierii unui acord de colaborare între agentul constatator şi contravenient, în cazul recunoaşterii vinovăției, în schimbul aplicării unei pedepse reduse.

Neacceptând constatările, a consemnat în procesul-verbal refuzul agentului de a încheia acordul de colaborare prevăzut de art. 451^5 Cod contravențional, deşi a solicitat expres aplicarea acestei proceduri.

Reiterează că, a solicitat agentului constatator să-i fie aplicate prevederile art. 451^1-451^4 sau cele ale art. 451^5 din Codul contravențional şi să fie soluționată cauza în una din aceste proceduri simplificate, deoarece acceptă constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei şi a recunoscut săvârşirea contravenţiei, fapt confirmat prin semnătura sa olografă în rubrica nr. 18 a aceluiaşi proces-verbal cu privire la contravenție.

Aşadar, în aspect substanţial nu au fost stabilite impedimente care l-ar fi impus pe agentul constatator să refuze întocmirea unei decizii privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării personale a agentului constatator, ci a contrario, fără o explicație plauzibilă i-a comunicat că nu poate fi întocmită o asemenea decizie din motiv că “conducerea nu le permite" şi a purces la completarea procesului-verbal cu privire la contravenție, cu mențiunea că va achita doar jumătate din pedeapsa minimă dacă achită în 72 de ore şi prin urmare a refuzat nefondat să examineze fapta constatată în ordinea Capitolului VI^1 al Codului contravențional, prin ce i-au fost afectate esențial drepturile şi garanțiile procesuale stabilite prin lege, conform tezelor expuse infra, care a priori impune declararea nulității procesului-verbal cu privire la contravenție şi a deciziei de sancționare în temeiul art. 445 alin. (2) din Codul contravențional, cu încetarea procesului contravențional în baza art. 461 alin. (2) din acelaşi cod.

A solicitat în mod expres aplicarea procedurii simplificate a acordului de colaborare, prevăzută de art. 451^5 din Codul contravențional, însă agentul constatator a refuzat din motivul sus-menționat, să dea curs acestei cereri, motivând că nu i-ar fi permisă aplicarea acestei prevederi „din ordinul superiorilor", fără a prezenta un temei legal concret. O asemenea conduită reprezintă o încălcare directă a principiului legalității consacrat de art. 5 Cod contravențional, potrivit căruia nimeni nu poate fi declarat vinovat și sancționat decât în strictă conformitate cu legea, fiind interzisă interpretarea extensivă sau sau aplicarea arbitrară a normei. Totodată, a fost încălcat și principiul egalității în fața legii prevăzut de art. 6 Cod contravențional, întrucât mi s-a refuzat accesul la o procedură legală de care pot beneficia şi alți contravenienți aflați în situații similare. Lipsa de motivare şi refuzul exercitării unui drept procedural prevăzut de lege contravin de asemenea principiului dreptății (art. 7), întrucât sancționarea sa s-a dispus fără a se ține cont de circumstanțele reale ale faptei şi fără a-i permite exercitarea efectivă a dreptului la apărare. În consecință, procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției a fost întocmit cu încălcarea principiilor fundamentale care guvernează procesul contravențional, fapt ce impune anularea actului constatator ca fiind emis cu depășirea limitelor legale și în lipsa respectării garanțiilor procedurale esențiale.

Astfel, conchidă că i s-a încălcat dreptul fundamental şi constituțional de a fi sancționat echitabil, în limitele prevăzute de Codul contravenţional şi printr-o interpretare extensivă defavorabilă a normelor aceluiaşi cod.

Precizează că prin acțiunile agentului constatator, a fost aplicată legea contravențională în mod extensiv şi defavorabil, fapt interzis prin lege, iar sancțiunea nu a fost stabilită conform rigorilor prescrise de aceiaşi lege, adică nu în mod echitabil, încălcând esențial a drepturile şi libertățile constituționale ale sale, care în concluzie, a şi afectat în mod esențial fondul cauzei contravenționale.

Mai mult, iterează că din start a obiectat în privința constatărilor agentului constatator, reținute şi la rubrica nr. 11 unde este specificat "Anexe" ce denota faptul ca nu a dat dovadă de profesionalism, diligență și atenție pentru că defapt dezacordul trebuia să fie indicat la punctul 12 rubrica "Obiecții", în care a indicat că nu este de acord cu procesul-verbal, deoarece a solicitat încheierea acordului de colaborare şi a fost refuzat, deoarece a solicitat procedura simplificată în conformitate cu art. 451^1 din Codul contravențional, tratate cu indiferență la caz de agentul constatator.

Aşadar, consideră că agentul constatator în mod abuziv a întocmit decizia de sancționare inclusă în procesul-verbal cu privire la contravenție, constatând faptul că a comis o contravenție şi aplicând o sancţiune vădit neproporțională încălcându-i drepturile.

Cu referire la prevederile legale stabilite de art. 5, art. 7, art. 32, art. 34, art. 36, art. 41, art. 374, art. 381, art. 384, art. 425, art. 441, art. 443-445, art. 451^1-451^6 și art. 461 Cod contravențional, solicită Lunca Ion admiterea contestației și anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025

și deciziei de sancționare din aceiași dată întocmit în baza art. 236 alin. (2) Cod contravențional, încetarea procesului contravențional și examinarea cauzei în absența sa.

Persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional Lunca Ion în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citat despre data ora și locul examinării cauzei, prin contestația depusă solicitând examinarea cauzei în lipsa sa.

Agentul constatator din cadrul Direcției de Patrulare „Nord" a Inspectoratului Național de Securitate Publică, Guțu Corneliu, în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citat despre data ora și locul examinării cauzei. Instanța, ținând cont de prevederile art. 455 alin. (2) Cod contravenționale, a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Examinând contestația și verificând procesul-verbal cu privire la contravenție sub aspectul îndeplinirii condițiilor de fond și de formă prevăzute de lege pentru valabilitatea sa în coroborare cu mențiunile agentului constatator la materialele dosarului contravențional, instanța de judecată consideră necesar de a admite contestația depusă din considerentele ce urmează, reținând următoarele aspecte.

Conform prevederilor art. 374 alin. (3) Cod contravențional, *procesul contravenţional se desfăşoară pe principii generale de drept contravenţional, în temeiul normelor dreptului internaţional şi ale tratatelor internaţionale cu privire la drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, iar art. 6 al Convenţiei Europene pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţii Fundamentale, garantează dreptul la un proces echitabil, de aceea instanţa aplică normele generale ale procesului contravenţional prevăzute de Codul contravenţional şi cele prevăzute de art. 6 al Convenţiei Europene pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţii Fundamentale*.

În conformitate cu art. 448 alin. (1) Cod contravențional*, Contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447[1] alin.(8).*

Potrivit art. 448 alin. (4) Cod contravențional, *Contestaţia împotriva deciziei emise asupra cauzei contravenţionale se depune la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza. În cel mult 5 zile lucrătoare de la data depunerii, agentul constatator expediază contestaţia şi dosarul cauzei contravenţionale în instanţa de judecată competentă*.

Din materialele cauzei, instanța a constatat că prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025, Lunca Ion a fost

sancționat pentru comiterea contravenției prevăzută de art. 236 alin. (2) Cod contravențional, în fapt reținându-se că la 06 noiembrie 2025, aproximativ la ora 09:05, în *****, pe traseul M5, a condus mijlocul de transport și anume automobilul de marca/model „*****” cu nr./î *****, cu viteza de 77 km/h, fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de amendă în mărime de 18 unități convenționale, ceea ce constituie 900 lei, și aplicarea a 4 puncte de penalizare.

Decizia a fost întocmită în prezența lui Lunca Ion, cu înmânarea acestuia a copiei procesului-verbal cu privire la contravenție.

La data de 17 noiembrie 2025, Lunca Ion a formulat contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție, astfel încadrându-se în termenul legal de 15 zile de la data aducerii la cunoștință a procesului-verbal cu privire la contravenție.

În drept, în conformitate cu art. 8 alin. (2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională*.

Instanţa mai notează că în conformitate cu prevederile art. 7 din Codul contravențional, *persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod*.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) și (1^1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancţiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluționare. Faptele contravenţionale pot fi constatate, examinate şi soluţionate de către agentul constatator în scris, pe suport de hârtie sau în formă electronică, ori cu convertirea documentaţiei respective într-un format electronic uşor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple. Modul de examinare şi de soluţionare a cauzelor contravenţionale în formă electronică sau cu convertirea documentaţiei în format electronic uşor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple, se aprobă de către Guvern.*

În conformitate cu prevederile art. 458 alin. (1) Cod Contravențional, *examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei*.

Totodată, potrivit prevederilor art. 381 alin. (4) din Codul contravențional, *autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și*

obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cît şi cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum şi circumstanțele atenuante sau agravante.

La fel, din conținutul art. 400 alin. (1) din Codul contravențional, contravențiile prevăzute la art. 228–243 se constată şi se examinează de către poliție.

Din perspectiva capitolului IV din Cartea I al Codului contravențional, instanța de judecată evidențiază că sancțiunile contravenționale nu privesc un grup de persoane, ci se adresează tuturor cetățenilor în vederea realizării scopului preventiv și represiv al sancțiunii, iar potrivit art. 38 alin. (3) din legea citată, arestul contravențional poate fi aplicat şi în cazul neexecutării intenționate a unei alte sancțiuni contravenționale, ceea ce conferă faptei natura penală.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (*Zilibergerg împotriva Moldovei*, § 35, 1 februarie 2005; *Angel împotriva României*, § 52, 4 octombrie 2007 sau *Ozturk împotriva Germaniei* din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenționala desfășurată în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, petiționarul urmează să-și probeze nevinovăția.

În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de judecată a verificat legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție cu seria/nr. MAI06 875874 (5135238992822103) din 06 noiembrie 2025.

Sub aspectul legalității procesului-verbal cu privire la contravenție, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 din Codul contravențional.

Legea contravențională prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenție într-o anumită formă *„ad validitatem”*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit, iar în acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravențional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție prin prisma art. 445 al Codului contravențional.

Instanța de judecată reține că procesul-verbal cu privire la contravenție şi decizia de sancționare au fost întocmite și perfectate în prezența făptuitorului/petiționarului Lunca Ion, fiindu-i astfel aduse la cunoștință drepturile și obligațiile lui prevăzute de art. 34, 378, 384, 387 și 448 din Codul contravențional şi fiind notificat privind inițierea cauzei contravenționale, cu asigurarea dreptului de a

depune explicații, de a înainta obiecții sau de a prezenta alte cereri privind administrarea unor probe suplimentare, acesta semnând actul contestat.

Instanța statuează în vederea certitudinii aducerii la cunoștință a drepturilor şi obligaţiilor făptuitorului inclusiv prin precizarea acestora în partea verso a actului contestat, iar cu referire la acest aspect, petiționarul a prezentat în mod cert aceiași obiecție iterată cu ocazia contestării deciziei, consemnând în rubrica nr. 11 *„Anexe”* textul *“Nu sunt de acord cu procesul-verbal deoarece am solicitat încheiere acordului de colaborare și mi s-a refuzat pe motiv că conducerea nu permite”*.

În aceste condiții, instanța consideră că a fost respectat și art. 443 alin. (1) lit. g) din Codul contravențional, prin care făptuitorului/petiționarului i-a fost asigurat dreptul de a obiecta și de a prezenta probe în apărarea sa.

La fel, din analiza actului menționat, instanța observă că petiționarul nu a fost privat de dreptul la apărare, fiindu-i acordat dreptul de a fi reprezentat şi de un avocat ales, iar concomitent nu a fost solicitată asigurarea asistenței unui interpret/traducător.

Or, instanța statuează că din procesul-verbal cu privire la contravenție nu denotă faptul că s-a solicitat un apărător sau un interpret, în momentul întocmirii acestui act de către agentul constatator, dar şi nici nu a invocat aceste pretexte cu ocazia contestării în instanță.

Mai mult ca atât, reieșind din jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului denotă că în fiecare caz trebuie să se stabilească dacă, în lumina ansamblului procedurii, restricția în cauză a privat inculpatul de un proces echitabil [*John Murray împotriva Regatului Unit (MC)*, par. 63; *Brennan împotriva Regatului Unit*, par. 45].

Totuși, în opinia instanței, agentul constatator a eșuat în stabilirea soluției asupra cauzei, care la caz este cu stabilirea vinovăției persoanei privind săvârșirea contravenției imputate şi aplicarea sancțiunii contravenționale şi respectiv nu a respectat corect condiția certă prevăzută la art. 443 alin. (9) şi 451^5 din Codul contravențional, aplicând în mod arbitrar şi respectiv în lipsa criteriilor de previzibilitate stabilite de Constituție, o sancțiune petiționarului contrar normelor imperative enunţate supra, adică în mod cert eludând solicitarea făptuitorului de a examina cauza sa într-o procedură simplificată şi respectiv aplicând o sancțiune mai mare decât cea admisibilă.

Or, conform art. 443 alin. (9) din Codul contravențional, *partea rezolutivă a procesului-verbal cuprinde decizia agentului constatator de sancţionare, de încetare a procesului contravențional sau de remitere a cauzei funcționarului abilitat sa examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator sau autorității competente să soluționeze cauza contravențională, ori în instanța de judecată, cu recomandarea, în toate cazurile, dacă consideră necesar, privind sancționarea sau privind încetarea procesului, indicându-se şi termenul de contestare în instanța de judecată*.

Mai mult ca atât, chiar din procesul-verbal cu privire la contravenție, la rubrica nr. 19 este prevăzută aducerea la cunoștință a posibilității încheierii unui acord de

colaborare, la caz fiind aplicabile speței solicitările contestatarului, având în vedere că Lunca Ion recunoaște faptele incriminate şi acuzația adusă acestuia.

Astfel, urmează a fi considerat nefondat refuzul angajatului poliției de a recurge la procedura solicitată de făptuitor, fără existența unor argumente plauzibile în sprijinul refuzului de a încheia acordul de colaborare.

Respectiv, în art. 451^5 alin. (1) din Codul contravenţional, este specificat faptul că acordul de colaborare este o tranzacţie încheiată între agentul constatator, după caz, procuror şi contravenient, *care îşi recunoaşte vina, integral*, în schimbul unei pedepse reduse.

A contrario, conform alin. (3) a art. 451^5 din acelaşi cod, agentul constatator, după caz, procurorul *este obligat să refuze încheierea acordului de colaborare* în cazul în care *fapta nu constituie contravenţie* sau *prezintă semne de infracţiune*, iar refuzul de a accepta încheierea acordului de colaborare nu este pasibil nici unei căi de atac.

La caz însă, instanţa mai statuează că sancţiunea normei prevăzute la art. 236 alin. (2) din Codul contravenţional stipulează la momentul comiterii faptei o pedeapsă cu amendă de la *18 la 24* de unităţi convenţionale cu aplicarea a 4 puncte de penalizare, iar conform art. 451^5 alin. (2) din Codul contravenţional, în cazul încheierii acordului de colaborare, contravenientului i se va aplica o sancţiune egală *cu o doime din maximul sancţiunii sub formă de amendă* prevăzută pentru contravenţia comisă, adică de 12 unităţi convenţionale, ce reprezintă un cuantum mai redus decât sancţiunea aplicată la caz.

Prin urmare, agentul constatator urma să recurgă la procedura de examinare în ordine simplificată cu încheierea unui acord de colaborare şi nu a fost în drept să aplice făptuitorului o sancţiune cu amendă mai mare decât cea posibilă în cazul aplicării corecte a legii, ignorând astfel condiţiile impuse de normele enunţate supra.

În argumentare, instanţa notează că, în conformitate cu art. 32 alin. (1), (2) şi (3) din Codul contravenţional, *sancţiunea contravenţională este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare ce se aplică, în numele legii, persoanei care a săvârşit o contravenţie, iar punctele de penalizare fiind aplicabile şi ca sancţiune complementară*.

Subsecvent, din condiţiile art. 36 alin. (1) din Codul contravenţional, în cazurile şi în mărimea prevăzute de sancţiunea normei contravenţionale din capitolele XII şi XIII ale cărţii întâi, conducătorului de vehicul declarat vinovat de săvârşirea contravenţiei, odată cu aplicarea sancţiunii principale, i se aplică un număr de puncte de penalizare ca sancţiune complementară, iar potrivit art. 41 alin. (2) din acelaşi cod, este statuat că *faţă de persoana a cărei vinovăţie este dovedită se aplică o sancţiune echitabilă, în limitele şi în conformitate cu dispoziţiile prezentului cod.*

Astfel, instanța, analizând procesul-verbal cu privire la contravenţie, a stabilit cu certitudine că a fost încheiat în prezența petiționarului Lunca Ion, însă cu nerespectarea condiţiilor impuse de lege privind sancţionarea echitabilă a

petiţionarului şi care nu mai poate fi reparată în şedinţă de judecată, or instanţa nu mai poate interveni în modificarea deciziei agentului constatator decât prin anularea acesteia şi a procesului-verbal cu privire la contravenție, iar conform alin. (9) şi (10) din art. 443 al Codului contravențional se stabilește că partea rezolutivă a procesului verbal cuprinde decizia agentului constatator *de sancționare*, indicându-se şi termenul de contestare în instanţa de judecată, iar dacă norma contravențională prevede aplicarea punctelor de penalizare sau dacă contravenţia imputată prevede acumularea a 15 puncte de penalizare, partea rezolutivă a procesului-verbal va conţine şi menţiunea respectivă.

În argumentare, instanţa mai conchide că în pofida faptului că prin aplicarea pedepsei se identifică o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită, scopul sancţiunii nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca un *„preţ”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, iar limitele acestuia poate fi stabilit arbitrar de acuzator, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, or prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, care se manifestă inclusiv prin prevederile art. 451^5 din Codul contravențional, se urmărește ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera o altă răzbunare, prin încălcarea dreptului fundamental de a cunoaște care sancțiune îi poate fi aplicată unui făptuitor, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității şi cel al echității lor, iar o sancțiune prea aspră sau excedând limitele stabilite de lege precum în speța pendinte, când “agentul statului” urma să procedeze la examinarea cauzei în procedură simplificată, economisind astfel cheltuieli suplimentare, generează în accepțiunea instanței apariția unor sentimente reale de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe absolut contrare scopului urmărit prin sancționare.

În concordanţă cu cele expuse, instanţa precizează că o pedeapsă penală aplicabilă este intrisecă *„acuzaţiei în materie penală”*, prevăzută la art. 6 din Convenţie, constituind unul din cele 3 criterii de bază, după cum rezidă în hotărârea *Engel şi alţii împotriva Ţărilor de Jos*, par. 82-83 şi acest criteriu este determinat şi cu referire la pedeapsa maximă posibilă prevăzută de legislația aplicabilă (*Campbell şi Fell împotriva Regatului Unit*, par. 72; *Demicoli împotriva Maltei*, par. 34).

La fel, instanța mai subliniază că art. 6 § 1 din Convenție se aplică de la un capăt la altul al procedurii în vederea stabilirii temeiniciei oricărei *„acuzații în materie penală”*, inclusiv *în faza de individualizare a pedepsei* (*Phillips împotriva Regatului Unit*, par. 39).

Pe de altă parte, principiul legalității infracțiunilor și a pedepselor, cu referire la caz, este apreciat îndeosebi prin prisma art. 7 din Convenție, din care denotă că este absolut necesar să existe un temei legal pentru condamnare și pentru aplicarea pedepsei, iar sarcina Curții este aceea de a se asigura că, la *momentul în care acuzatul*

a săvârşit fapta pentru care a fost trimis în judecată şi condamnat, exista o dispoziție legală care pedepsea fapta şi că *pedeapsa aplicată nu depășește limitele stabilite de dispoziția respectivă* [*Coëme şi alţii împotriva Belgiei*, par. 145; *Del Río Prada împotriva Spaniei (MC)*, par. 80].

Concomitent, dincolo de legăturile evidente cu latura penală a art. 6 § 1 și cu noțiunea de *„acuzație în materie penală“* (*Bowler International Unit*, par. 66-67), descrierea „*pedepsei*" în sensul art. 7 din Convenție este, de asemenea, relevantă pentru a determina aplicabilitatea inclusiv a principiului *non bis in idem*, consacrat la art. 4 din Protocolul nr. 7 [*Sergueï Zolotoukhine împotriva Rusiei (MC)*, par. 52-57, în ceea ce privește noțiunea de procedură penală], având în vedere că o sancționare peste limitele admisibile poate echivala şi cu o dublă sancționare pentru aceleași fapte.

Or, în opinia Curţii, noțiunea de pedeapsă nu poate avea accepții diferite conform dispozițiilor Convenției (*Göktan împotriva Franței*, par. 48; *Zaicevs împotriva Letoniei*, par. 53, în ceea ce privește raporturile dintre latura penală a art. 6 § 1 din Convenție și noțiunea de „*infracțiune*" prevăzută la art. 2 din Protocolul nr. 7).

Astfel, la adoptarea deciziei de sancționare în procesul-verbal cu privire la contravenție, expuse *supra*, prin acțiunile agentului constatator, a fost aplicată legea contravențională în mod extensiv şi vădit defavorabil acuzatului, care a formulat din start necesitatea examinării cauzei într-o procedură simplificată, respinsă neîntemeiat de agentul constatator, iar sancţiunea nu a fost stabilită conform rigorilor prescrise de lege, adică nu în mod echitabil şi ținând cont de criteriile de individualizare a pedepselor, încălcând esențial drepturile şi libertățile constituționale ale petiționarului, care în final, au şi afectat în mod esențial fondul cauzei.

În altă ordine de idei, instanța mai notează că inclusiv Curtea Constituțională, în mod analogic a statuat în par. 26 din decizia sa nr. 40 din 8 mai 2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 364^1 din Codul de procedură penală (judecata în baza probelor administrate în faza de urmărire penală), faptul că marja de discreție pe care o are judecătorul atunci când poate respinge cererea formulată este delimitată de criterii obiective și rezonabile, care rezultă din analiza deplină a articolului 364^1 din Codul de procedură penală, iar respingerea unei cereri de examinare în ordine simplificată, în opinia instanței ar urma să fie argumentată cert, ca de exemplu prin situațiile când există dubii cu privire la vinovăția făptuitorului sau în cazul unei recunoașteri parțiale a situației de fapt de către ultimul, ori chiar în cazul unei recunoașteri totale a faptelor imputate, dar nu este convins în privința împrejurărilor de fapt ale cauzei, aspect care nu au fost relevate şi motive de agentul constatator în acest caz.

De altfel, instanța mai desprinde şi o clară neconformitate a prevederilor contestate de petiționar cu principiul egalității, or se reține că acest principiu este încălcat atunci când se aplică un tratament diferențiat în situații similare, fără să existe o justificare obiectivă și rezonabilă din partea agentului statului pentru refuzul în recurgerea la examinarea simplificată.

În același context, și Curtea Europeană a subliniat în jurisprudența sa că tratamentul diferențiat echivalează cu o discriminare dacă nu are la bază o justificare obiectivă și rezonabilă (*Sejdić și Finci v. Bosnia și Herțegovina [MC]*, 22 decembrie 2009, § 42; *Stummer v. Austria [MC]*, 7 iulie 2011, § 87; *Khamtokhu şi Aksenchik v. Rusia [MC]*, 24 ianuarie 2017, § 64).

La fel, în acest sens, Curtea Europeană a afirmat, în jurisprudența sa, că atunci când este înaintată o acuzație penală împotriva inculpatului printr-o procedură prescurtată sau accelerată, acest fapt presupune renunțarea la o serie de drepturi procedural, iar acest fapt nu poate constitui o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția Europeană nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din proprie voință (*Scoppola v. Italia (nr.2) [MC]*, 17 septembrie 2009, § 135), precizând că renunțarea la anumite drepturi procedurale trebuie stabilită întotdeauna într-un mod lipsit de echivoc și însoțită de garanții minime, comensurabile cu importanța acesteia şi să nu contravină vreunui interes public important *(Scoppola (nr.2)*, citată mai sus, §§ 135-136; *Natsvlishvili şi Togonidze v. Georgia*, 29 aprilie 2014, § 91), condiţii care au fost întrunite integral de către făptuitor, care a recunoscut integral faptele incriminate.

Pe cale de consecinţă, în conformitate cu prevederile art. 445 alin. (2) din Codul contravenţional, este statuat că *alte încălcări ale art.443* sau *ale altor norme imperative* din prezentul cod, pot să ducă la nulitatea procesului verbal cu privire la contravenţie, doar *în cazul în care acestea afectează în mod esenţial fondul cauzei*.

În concluzie, conform art. 381 din Codul contravențional, *orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanței de judecată competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime*.

Subsecevent, cu referire la probe, art. 425 alin. (6) din Cod, consacră că *nu pot fi admise ca probe* informaţiile acumulate *prin încălcarea esenţială a drepturilor şi libertăţilor constituţionale ale persoanei*, inclusiv dreptul la apărare, iar conform alin. (2) din acelaşi articol coroborat cu prevederile art. 443 din acelaşi cod, *procesul verbal cu privire la contravenţie* reprezintă un mijloc de probă, prin care au fost stabilite anumite circumstanţe de fapt.

Prin urmare, instanţa constată că agentul constatator a încălcat condiţiile imperative expuse la art. 445 alin. (2) din Codul contravenţional, expuse supra, adoptând o soluţie ilegală şi neechitabilă, contrar prevederilor art. 451^5 coroborate cu art. 443 alin. (11) şi (11^1) din Codul contravenţional, iar având în vedere cele menţionte, în contextul cărora petiţionarul nu mai poate formula alte apărări de fapt și de drept cu privire la o faptă în privinţa căreia există deja o suspiciune de neautenticitate prin nerespectarea exigențelor legale impuse prin art. 445 din Codul contravențional, care sunt norme inclusiv cu referire la pedeapsă, procedurale şi esențiale în prezentul caz, din acest considerent, nu se mai impune nici analiza altor motive de fapt invocate de către petiționar sau a probelor prezentate în argumentarea acuzării şi apărării.

Or, potrivit art. 443 alin. (11^1) din același cod, în cazul convenirii asupra acordului de colaborare, între agentul constatator şi contravenient, în partea rezolutivă a procesului-verbal, se va consemna faptul aducerii la cunoștința contravenientului a mărimii amenzii prevăzute pentru contravenția respective, care *de facto* nu putea depăși jumătate din maximul pedepsei cu amendă prevăzută de sancțiunea normei incriminate.

În continuare, potrivit art. 461 alin. (1) şi (2) din Codul contravențional, în cazul în care pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în articolele 441 sau 445 alin. (1), instanța încetează procesul contravențional, precum şi procesul contravențional poate fi încetat în alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1) doar dacă se constată că lipsa unei mențiuni în procesul-verbal cu privire la contravenție afectează în mod esențial fondul cauzei și aceasta nu poate fi înlăturată de către instanța de judecată.

În această ordine de idei, instanța de judecată a constatat încălcarea în sensul altor norme imperative, de către agentul constatator al Direcţiei de Patrulare „Nord" a INSP, Guțu Corneliu, a prevederilor art. 41 alin. (2) coroborat cu art. 451^5 şi 443 alin. (9), (11), (11^1) din Codul contravențional, inclusiv a art. 7 § 1 din Convenţia Europeană a Drepturilor şi Libertăţilor Fundamentale ale Omului, în cadrul încheierii procesului-verbal cu privire la contravenţie seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 şi adoptării deciziei de sancţionare incluse, motiv pentru care prin prisma art. 445 din Codul contravențional, instanţa va admite contestația şi va anula procesul-verbal cu privire la contravenţie.

Suplimentar, reține instanța că, potrivit art. 2 al Legii taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023 (în vigoare de la 01 ianuarie 2024) *(1) Taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice şi juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum şi pentru fiecare contestaţie împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenţionale atât în primă instanţă, cât şi în căile de atac. (2) Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare, cu excepţiile prevăzute de prezenta lege. Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie şi nici nu se compensează din contul părţii care a pierdut procesul. (3) Prin derogare de la alin. (1), nu se percepe taxă de timbru de la autorităţile şi instituţiile publice în acţiunile care au ca obiect încasarea unor sume de bani la bugetul de stat. (4) Taxa de timbru constituie 200 de lei.*

Reține instanța că la înaintarea prezentei contestații, petiționarul a achitat prin nota de plată seria/nr. 00740572932056 din 14 noiembrie 2025 (f. d. 15), la contul Judecătoriei Bălți taxa de timbru în mărime de 200 lei, fapt efectuat absolut eronat, de facto aceasta urmând a fi achitată la contul Judecătoriei Edineț.

Ținînd cont că contestația a fost depusă în instanța de judecată fără anexarea dovezii de achitare a taxei de timbru la contul Judecătoriei Edineț, concomitent cu

emiterea hotărîrii, instanța de judecată va dispune încasarea din contul petiționarului Lunca Ion a taxei de timbru în mărime 200 (două sute) lei.

În baza celor expuse, în conformitate cu art. 448, art. 460 și art. 462 Cod contravențional, instanța de judecată

hotărăște:

Se admite contestația depusă de Lunca Ion împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 și deciziei de sancționare a agentului constatator Inspectoratul Național de Securitate Publică din 06 noiembrie 2025.

Se anulează procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 875874 din 06 noiembrie 2025 și decizia de sancționare din 06 noiembrie 2025, întocmite de către agentul constatator al Inspectoratul Național de Securitate Publică, Guțu Corneliu, în privința lui Lunca Ion în baza art. 236 alin. (2) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional în cauză.

Se încasează din contul lui Lunca Ion, născut la *****, c/p *****, în beneficiul Judecătoriei Edineț taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Edineț, sediul Central.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Toma Alexandru**